

EMIL HAKL
FÖRÄLDRAR OCH BARN

Översättning: Mats Larsson

ASPEKT FÖRLAG

*Jag hör tofflor i en absurd hall
som leder till mitt hjärta.*

Fernando Pessoa

*Two år i öknen ett ensamt liv han förde,
ty tårarna i hans ögon ingen rörde;
när tre gånger han lät kapellets klocka klinga,
de sade: Ack, vår sorgsne unge man hörs ringa!*

Text från ett gammalt träsnitt

PINGVINHUSET

”Vem då?” sade gubben i entrén och kupade handen bakom örat. Men han tittade inte på mig, eftersom han var fullt upptagen med att skära något och lägga det på ett flottigt papper.

”Herr Beneš”, upprepade jag.

”Och vem är det?”

”Det är en av era anställda.”

”Ta och ring honom då”, sade han och sköt över telefonen, fortfarande utan att titta på mig.

”Hej, pappa”, sade jag i den illaluktande luren.

”Hej på dig. Hör du, skulle du kunna vänta på mig? Jag har en visning nu och kommer om högst en timme, gå och titta på ormarna eller nåt så länge.”

”Visst”, sade jag.

Gubben stoppade en skiva grönaktig sylta i munnen och började tugga energiskt.

Jag gick till pingvinhuset och steg in. De svartvita fåglarna marscherade på rad efter varandra längs bassängens betongkant, då en av dem fick för sig att kasta sig på sidan i vattnet. De övriga hoppade genast efter, och ett tag jagade de fram under vattnet som skadade målsökande torpeder. Sedan bestämde sig en av dem för att fara upp ur vattnet, och de övriga följde efter, föll in i ledet och började om från början igen. Det var alltid en som fick för sig att hoppa i bråkdelen av en sekund före de andra, och innan den nuddat vattenytan kastade sig alla i. De gjorde det om och om igen under hela den timme som jag stod där. Jag hade gärna stått och tittat på dem en timme till, men det var dags att gå tillbaka.

Pappa stod orörlig framför entrén, och trots att det fortfarande var sommar hade han på sig en vit poplinrock och en luggsliten skärmmössa, som kan kallade för ”prins Heinrich”. Han hade gått i pension för ett par år sen och tjänade lite extra som guide i djurparken. Han visade runt skolklasser på utflykt, grupper av turister från Ústí nad Labem och temaresor med holländska pensionärer, och han berättade tålmodigt för de småslantar han fick om sjölejon och gnuer och väntade på att stämningen skulle lätta när de kom till aporna. Jag blev förskräckt över hur mycket gråhårigare han hade blivit på de senaste veckorna.

”Hej”, sade jag.

”Hej på dig”, svarade han med blicken fäst någonstans ovanför trädkronorna.

”Nåt nytt?” frågade jag.

”Det har inte hänt nåt nytt i världen på två miljarder år, allt är bara variationer på temat kol, väte, syre och kväve”, svarade pappa.

Och så vi gav oss iväg på en promenad. Det vill säga vi rundade Trojapalatset, gick över gångbron, där jag spottade i Vltavas tjocka, sakta framvällande vatten, korsade Kejsarön och kom fram till ytterligare en gångbro, där pappa släppte en lång vit salivsträng i kanalens tjocka, sakta framvällande vatten. Sedan gick vi in i Stromovkaparken.